

Kwaliteit van het tv-nieuws ter discussie
AVBB lanceert nieuwe groepsverzekering beroepsaansprakelijkheid en rechtsbijstand
Herman Henderickx over de staat van de wetenschapsjournalistiek
Guy Muësen over de toekomst van De Tijd
Raad voor de Journalistiek verfijnt regels rond 'namen noemen'

BELGIE-BELGIQUE

PB

8900 IEPER 1

3/8/36

afgiftekantoor Ieper

De Journalist

m a g a z i n e v a n d e V V J

17 september 2007 - nummer 106 - Verschijnt maandelijks - v.u. pol deltour, IPC, résidence palace blok C - wetstraat 155 - 1040 Brussel

UIT DE VVJ	3
ACTUEEL	
Kwaliteit televisienieuws ter discussie	4
Frans Wauters wil JAM nieuw élan geven	5
Brussels hof van beroep zegt gerechtsverslaggevers de wacht aan	5
Journalistieke opleidingen hervormd	5
AVBB lanceert nieuwe groepsverzekering	
beroepsaansprakelijkheid en rechtsbijstand	6-7
Raad voor de Journalistiek mooi zelfreguleringsmodel	8-9
SCHEEF BEKEKEN	9
FORUM	
Guy Muësen over de toekomst van <i>De Tijd</i>	10-11
MENS ACHTER HET NIEUWS	
Herman Henderickx, de laatste wetenschapsjournalist	13
RAAD VOOR DE JOURNALISTIEK	
Klacht van mevrouw M.B. tegen <i>Gazet van Antwerpen</i>	14
Klacht van mevrouw S.B. tegen <i>Gazet van Antwerpen</i>	15
BOEKEN	16
SERVICE	
Nieuwe groepspolis BA en RB gelanceerd	6-7
Berichten over zelfdoding: do's en don'ts	12
Journalistieke nevenactiviteiten en sociale bijdragen	17
Autoloze zondag: autopersplaat niet vergeten!	17
Parkings Résidence Palace gaan dicht	17
Koning Boudewijn Stichting stimuleert kennis van moslimwereld	20
DE DEADLINE VOORBIJ	
Lukas De Vos over Mongolië en journalistiek	18
ONDER EMBARGO	19

Weinig foto's maakten de jongste tijd zoveel ophef als deze van Belga-fotograaf Eric Vidal de dato 27 augustus. Behalve informateur Dehaene zelf komt toevallig ook zijn nota in beeld, en een beetje inzoomen leert voorwaar vanalles over de aan de gang zijnde regeringsvorming. Jean-Luc Dehaene gewaagde van een 'inbreuk op de privacy', de journalistieke wereld zag dat collectief anders.
(Foto Eric Vidal/Belga)

De Journalist

Uit de VVJ

MAGAZINE VAN DE
VLAAMSE VERENIGING VAN
JOURNALISTEN (VVJ)

COÖRDINATIE

Pol DELTOUR
pol.deltour@journalist.be

VASTE MEDEWERKERS

Jan BACKX
Ivan DECLERCQ
Marleen SLUYDTS
Johan VAN CUTSEM
Luc VANHEERENTALS
Mark VLAEMINCK
PHOTO NEWS
ZAK

REDACTIESECRETARIAAT

Résidence Palace
Blok C - Lokaal 2232
Wetstraat 155 - 1040 Brussel
Tel. 02/235.22.70
Fax 02/235.22.72
info@journalist.be
www.journalist.be

ABONNEMENTEN

Lisbeth MOONS
Zie adres hierboven
lisbeth.moons@journalist.be

RECLAMEREGIE

Lisbeth MOONS
Zie adres hierboven
lisbeth.moons@journalist.be

LAYOUT EN DRUK

Drukkerij Deman NV
Nijverheidslaan 5
8970 Poperinge
Tel. 057/33 67 21
Fax 057/33 40 18

L'UNION FAIT LA FORCE

De verdwijning van een Britse kleuter tijdens een vakantie in Portugal. Wat is er heerlijker om kolommen en beelden mee te vullen in volle komkommertijd? Zowat de hele Europese pershorde strijkt neer in Portugal. De ouders maken dankbaar gebruik van de media-aandacht en bespelen het circus meesterlijk. Tot het tij keert en de eerste twijfels de kop opsteken. Zouden ze er niet zelf voor een deel mee te maken hebben? De Portugese politie lekt een paar sporen en het medelijden slaat om in afgrijzen. Het zou het gedroomde scenario kunnen zijn voor een spannende misdaadfilm. De ene krant gelooft rotsvast in de onschuld van de ouders, het andere tv-station beschuldigt hen openlijk. En dat zonder dat iemand tot dusver de ware toedracht kent...

En dan de hypocrisie. Nadat we met z'n allen wekenlang de zaak hebben gevolgd, gaat de pers verontwaardigd doen over de hysterie van de pers. Als de media nog een greintje geloofwaardigheid willen overhouden bij het grote publiek, is er dringend nood aan zelfreflectie. Het gaat er daarbij niet om of die verdwijningszaak nieuwswaarde heeft. Het gaat om de manier waarop we erover berichten. Waarbij eens te meer verkoopscijfers en sensatiezucht de bovenhand halen op kwaliteit en evenwicht.

We moeten het niet eens in Portugal gaan zoeken. Als in Gent een tiener wordt neergestoken, slaan evengoed af en toe de persstoppen door. Afstand, nuchterheid, respect zijn soms ver te zoeken, zelfs als het over minderjarigen gaat. We hebben het al zo vaak herhaald in dit blad en toch trapt bijna iedereen iedere keer weer in dezelfde val. Dan moeten we niet schrikken dat het vertrouwen in de pers jaar na jaar afkalft. Het is een verantwoordelijkheid die op de schouders rust van allen.

De grote synergiebeweging van radio, televisie en online op de VRT is intussen niet onopgemerkt voorbijgegaan. De oude muren zijn gesloopt; er is een nieuwe structuur ontstaan en het voetvolk marcheert mee. Elk veranderingsproces veroorzaakt wrevel en onrust, aan de verantwoordelijken om dat in goede banen te leiden.

De onvrede bij de journalisten is trouwens niet ingegeven door kortzichtig eigenbelang. In de eerste plaats willen al die mensen hun werk behoorlijk doen. En niet verloren lopen in een organisatiestructuur met bollen en managers waar een kat haar jongen niet in terugvindt. Blijkbaar wordt er te snel te veel van iedereen ineens verwacht. De nieuwe technologie hapert, afspraken lopen spaak, de druk verhoogt en bedreigt het werk van de journalisten die kwaliteit willen afleveren.

De mensen moeten zich plooiën naar de nieuwe organisatie. Maar de organisatie mag niet vergeten dat ze met mensen werkt. Het wordt dus tijd dat de structuren zich aanpassen aan de mensen. Intern op de VRT is het overleg volop aan de gang. We rekenen op het gezond verstand van iedereen om tot goede oplossingen te komen.

Nog een overweging over Hertoginnedal: terwijl de politici binnen er niet uitgeraken, groeit buiten de verstandhouding tussen journalisten, camera- en geluidsmensen. Plots kwamen er WC's voor de pers en na enkele weken werd zelfs koffie geserveerd.

Het is voor de kasteelpoort geen gevecht geworden om de beste scoop. Over mediahuizen en taalgrenzen heen hebben de journalisten samengewerkt. Stukjes informatie bijeen gepuzzeld om iedereen de gelegenheid te geven z'n werk zo goed mogelijk te doen. Niet door mekaar weg te concurreren maar door samen te werken, stond iedereen sterk en kon iedereen goede stukken maken. In politiek moeilijke tijden staan we samen sterk. Is dat niet *l'union fait la force*?

Marc Van de Looverbosch

Foto: Johan Van Cutsem

KWALITEIT TV-NIEUWS IS GOED (OP DE CRIMINALITEITSBERICHTGEVING NA)

Pol Deltour

Diverse Vlaamse academici, verenigd in het Elektronisch Nieuws Archief (ENA), hebben voor de tweede keer een grondige analyse doorgevoerd van het televisienieuws op VRT en VTM. Hun conclusie: "Van een hemeltergende vervlakking van het nieuwsaanbod is geen sprake. Maar in verband met de criminaliteitsberichtgeving deden we wel enkele verontrustende vaststellingen."

De cijfers die Stefaan Walgrave en Volkan Uce (Universiteit Antwerpen) bijeenharkten in verband met criminaliteitsverslaggeving zijn inderdaad opmerkelijk. Bekeken over 2.200 nieuwsuitzendingen uit de periode 2003-2005, ging een achtste van alle uitzendtijd naar een of ander crimineel feit. Voor VTM gaat het om 15,5 procent van de uitzendtijd, voor Eén/VRT om 9,7 procent. De onderzoekers stelden ook vast dat in de loop van de periode 2003-2005 de aandacht voor criminaliteit sterk is toegenomen, vooral dan op VTM. Het 'slachtoffer' van die tendens blijkt de politieke berichtgeving te zijn.

UA-hoogleraar Walgrave: "VTM steekt daarmee ver boven de Duitse zenders ARD en RTL en de Britse zenders BBC en ITV uit. In die landen merkten we trouwens ook geen stijgende lijn zoals bij ons. Het zou dus wel eens kunnen dat VTM dé crimi-zender van Europa is. Maar ook Eén komt intussen iets boven de Duitse en Britse cijfers uit."

Even opvallend vindt Walgrave dat de uitzendtijd niet beantwoordt aan de realiteit inzake criminaliteit. "Een belangrijke indicator van nieuwskwaliteit is toch dat het nieuws beantwoordt aan de realiteit", aldus de hoogleraar. "Nu besef ik als geen ander de relativiteit van criminaliteitsstatistiek, maar voor 2003-2005 vertonen de politiecijfers hoe dan ook een dalende tendens. Moorden bijvoorbeeld beleefden in drie jaar tijd op VTM een spectaculaire boom, terwijl dat misdrijf in de praktijk stabiliseerde. Dat wijst toch op een bewuste redactionele keuze van de VTM-leiding." Het omgekeerde doet zich trouwens even goed voor: terwijl vermogensdelicten méér voorkomen in de realiteit, halen ze voorwaar minder het televisienieuws.

Nog volgens Stefaan Walgrave is dat alles niet onschuldig. "Vooral VTM-kijkers leven in een overdreven criminele wereld. En onvermijdelijk bevordert dit onveiligheidsgevoelens en vermindert het vertrouwen in de samenleving."

Woord-wederwoord

Toch is het globale oordeel van de ENA-onderzoekers over de periode 2003-2005 genuanceerd. Marc Hooghe (KU Leuven): "We stappen zeker niet mee in de klachten van cultuurpessimisten als zou er sprake zijn van een hemeltergende vervlakking van het nieuwsaanbod. Iedereen ziet in dat we met VTM wel degelijk over een kwalitatieve commerciële nieuwszender beschikken."

De Gentse wetenschappers Mieke De Clercq en Steve Paulussen bijvoorbeeld stelden vast dat zowel de VRT als VTM kan terugvallen op een uitgebreide redactie met jonge en hoogopgeleide journalisten. In de journaals van beide omroepen komen ook maar weinig kennelijke fouten voor, voegt Knut De Swert (UA) daaraan toe. "Althans de nieuwsbronnen zelf zijn overwegend tevreden over de manier waarop ze in het nieuws worden gebracht. Als er iets is wat hen stoort, is het wel de beperktheid van hun informatie die uiteindelijk het journaal haalt." Beide zenders lijken verder grotendeels dezelfde objectiviteitscriteria

Ook het VTM-nieuws (op de foto hoofdredacteur Stef Wauters) getuigt in grote mate van kwaliteit, aldus de wetenschappers van het ENA-project. (Foto Belga)

te hanteren, waarbij ze erover waken de diverse zijden in conflicten en debatten aan het woord te laten komen. Marc Hooghe: "Als woord-wederwoord een kwaliteitskenmerk is van het nieuws, dan zorgt het alvast niet voor enig kwaliteitsverschil tussen de openbare en de commerciële omroep. Wat de basisnormen van de journalistieke deontologie in het algemeen betreft, steekt VTM zeer gunstig af ten opzichte van andere commerciële zenders in Europa."

Het jongste ENA-onderzoeksrapport werd maandag voorgesteld in het bijzijn van Vlaams Mediaminister Geert Bourgeois (N-VA). Hij nam akte van de "confronterende bevindingen inzake criminaliteitsberichtgeving". "Dit vraagt om reacties", aldus Bourgeois. "Maar laat ons niettemin niet blind zijn voor het feit dat de kwaliteit van het nieuws in Vlaanderen in het algemeen wel goed is. Voor cultuurverslaggeving bijvoorbeeld zijn de resultaten uitstekend. En ook VTM presteert naar behoren."

Het boek 'De kwaliteit van het nieuws. Kwaliteits-indicatoren voor televisienieuws. Jaarboek van het Elektronisch Nieuwsarchief 2' is uitgegeven bij Acco Leuven.

Het **Elektronisch NieuwsArchief (ENA)** stelt zich tot doel televisienieuws toegankelijk te maken voor wetenschappelijk onderzoek. De basisidee is dat televisie een dermate belangrijke informatiebron is dat meer en systematischer wetenschappelijk onderzoek erover noodzakelijk is. Het ENA wordt geleid door de hoogleraren Marc Hooghe (KU Leuven) en Stefaan Walgrave (UA), en wordt ondersteund door Vlaams minister van Media Geert Bourgeois.
www.nieuwsarchief.be

FRANS WAUTERS WIL JAM NIEUW ELAN GEVEN

Op 1 augustus is Frans Wauters aan de slag gegaan als nieuwe directeur van de Journalisten Auteurs Maatschappij (JAM). Volgens Frans is de JAM financieel en structureel een gezonde vereniging, maar moet haar slagkracht nog worden vergroot om de rechten van de journalisten te vrijwaren. Dat wil zeggen: centen op tafel voor hergebruik en kopie en respect voor de morele integriteit van de auteur. De nieuwe directeur wil onder meer werk maken van de uitbreiding van het werkterrein naar de journalisten van de audiovisuele sector.

Frans Wauters is sinds 11/9 (!) 60 jaar, en heeft al een rijke carrière achter de rug. Hij begon in 1969 als journalist bij de *Volksgazet*. Na het faillissement daarvan was hij in 1978 betrokken bij de start van *De Morgen*. Daar was hij gedurende drie jaar belast met de introductie van de informatica in de redactie en de productie-afdeling. In 1987 verhuisde Frans naar de VUM, waar hij ook weer eerst enkele jaren opleiding gaf in informatica, om vanaf 1991 terug te keren naar een schrijvende functie, afwisselend bij *Het Nieuwsblad* en *Het Volk*. Als journalist hield Wauters zich vooral bezig met de sociaal-economische sector.

In 2003, na 34 jaren journalistiek, werd Frans Wauters bij de VUM met brugpensioen gestuurd. Maar stilzitten was er niet bij: behalve in zijn zelfgebouwde zeilboot en de Mortselse muziekacademie, stak hij ook heel wat

tijd en energie in het financiële beheer van de VVJ en de AVBB als penningmeester van beide verenigingen.

Zijn nieuwe job bij de JAM ziet Frans als een onverwachte kans om alsnog een waardevol hoofdstuk toe te voegen aan zijn loopbaan "die te vroeg beëindigd leek". "In deze multimediale tijden wordt ons werk steeds vaker twee of drie keer gebruikt", zegt hij. "Teksten en beelden worden gefotokopieerd of gedownload. En dat vinden wij goed, als iedereen, werkgever en werknemer, voor zijn bijdrage wordt vergoed en beschermd is tegen misbruik. Aan de JAM om hierover te onderhandelen en desnoods naar de rechtbank te trekken. Dat het om taai dossiers gaat moet trouwens niet verwonderen, als je ziet hoeveel miljoenen euro's jaarlijks via ons naar de leden vloeien." (PD)

Frans Wauters: mogelijk stilaan oud maar nog verre van out (Foto Koen Blanck-aert/PhotoNews)

BRUSSELS HOF VAN BEROEP WIL MEER RESPECT VOOR PRIVACY

Het Brusselse hof van beroep zegt de media de wacht aan. Eerste voorzitter Guy Delvoie eist dat met name beeldjournalisten meer respect opbrengen voor de privacy van verdachten en slachtoffers, zoniet komen er sancties. Delvoie neemt het bijvoorbeeld niet dat een verdachte die niet in beeld wil komen zover moet gaan dat hij een jas over het hoofd dient te trekken, en dat ie vervolgens toch nog in beeld wordt gebracht in de krant en op tv. De voorzitter van het hof van beroep verwijst concreet naar foto's van Mariusz O., beticht in de zaak-Joe Van Holsbeek, die verschenen in *La Dernière Heure*. Guy Delvoie nodigde alvast de nationaal secretarissen van de AVBB uit voor een gesprek over een en ander, en plant nu initiatieven naar alle hoofdredacties.

Omzeggens gelijktijdig sprak hetzelfde hof van beroep van Brussel in een opvallend arrest een Nigeriaanse drugskoerier vrij, omdat zijn arrestatie in Zaventem door een tv-ploeg van *Terzake* was gefilmd. Volgens de rechters vormde de Canvas-reportage een inbreuk op het recht van privacy van de arrestant en het geheim van het onderzoek. Door het filmen zou de drugskoerier ook verhinderd zijn geweest aangifte te doen van zijn opdrachtgever en zo strafvermindering te krijgen, wat zou

neerkomen op een extra schending van zijn rechten van verdediging. In eerste aanleg was de drugskoerier nog veroordeeld tot 38 maanden gevangenisstraf. De feiten – het smokkelen van 40 ingeslikte bolleta's cocaine – zijn overigens bewezen.

Zonder twijfel past het Brusselse hof van beroep enkele principes wel erg streng toe. Zo is het maar de vraag of het recht van privacy geschonden werd, nu de dader onherkenbaar werd gemaakt door het wegfilteren van zijn gezicht. Bovendien gaf de politie toestemming tot filmen, dit met rugdekking van het parket. Nog belangrijker is dat ook de dader – samen met twee mededaders met wie hij werd betrapt – zelf toelating gaf tot het filmen. Ook het argument dat de camera de koerier gehinderd zou hebben zijn opdrachtgevers aan te klagen (en zo strafvermindering te krijgen), snijdt geen hout. Niets belette de smokkelaar en de politie om achteraf, buiten het oog van de filmploeg, dergelijke vertrouwelijke verklaringen te (laten) akteren. Het arrest komt dan ook neer op een nogal strenge toepassing van de principes van privacy en rechten van de verdediging, en dreigt tot op zekere hoogte een streep te trekken door de vrijheid van gerechtsverslaggeving. (PD)

VANAF NU ENKEL NOG 'BACHELORS' EN 'MASTERS' IN DE JOURNALISTIEK

De BAMA-hervorming in het hoger onderwijs trekt ook sporen in de opleiding journalistiek. Alle bestaande 'graduaten', 'licentiaten' en 'postgraduaten' vervallen, en zijn vanaf dit academiejaar vervangen door 'bachelors' en 'masters' in de journalistiek.

Bachelor in de journalistiek kan iemand worden aan de klassieke, niet-universitaire hogescholen in Kortrijk, Gent, Brussel, Antwerpen, Mechelen en Hasselt. Het gaat om zogenaamde professionele, niet-academische bachelors. Dat betekent dat men na de opleiding van drie jaar niet zomaar kan overstappen naar een vierde jaar om 'master' te worden; wel is eerst nog het volgen van een (zwaar) schakelprogramma vereist.

Drie onderwijsinstellingen in Vlaanderen bieden dit jaar een masteropleiding in de journalistiek aan: Erasmushogeschool Brussel, Lessius Hogeschool Antwerpen en VLEKHO Brussel. Die opleiding kan men enkel volgen met een academische bacheloropleiding op zak. Academische bachelors van buiten de richtingen communicatiewetenschappen, taal- en letterkunde en toegepaste taalkunde, moeten bovendien eerst nog een specifiek voorbereidingsprogramma volgen.

Het aantal studenten dat jaarlijks afstudeert in de journalistiek kan op 500 worden geraamd. Uit de VVJ-databank blijkt dat zowat 150 nieuwe journalisten per jaar aan de slag kunnen. (PD)

AVBB BIEDT LEDEN OPNIEUW GROEPSVERZEKERING BEROEPSAANSPRAKELIJKHEID EN RECHTSBIJSTAND AAN

Pol Deltour
Ivan Declercq

De AVBB lanceert half september een nieuwe groepsverzekering voor beroepsaansprakelijkheid en rechtsbijstand. Voor een premie van 109,25 euro beschikken alle journalisten die aansluiten over een ruime financiële dekking in geval van schadeclaims en/of gerechtelijke procedures. Intekenen kan op www.journalist.be.

Het zal je maar overkomen: je wordt door een bron verkeerd ingelicht, of je laat een foute foto afdrucken bij een artikel, of tijdens een wat drukke persconferentie berokken je schade aan een voertuig dat daar toevallig staat... En dan valt die onverbidelijke factuur in de bus, al dan niet even later gevolgd door een dagvaarding om voor de rechtbank te verschijnen. De burger is mondiger geworden en kent steeds beter de weg naar de rechtbank. En dat zullen ook journalisten geweten hebben. Vraag het maar aan *Het Laatste Nieuws* dat momenteel aankijkt tegen een schadeclaim van wielerbaas Patrick Lefevere ten belope van 20 miljoen euro.

De burger dient nauwelijks nog klacht in voor laster en eerroof, want 'persmisdriven' kunnen alleen door een hof van assisen worden behandeld, en daar begint Justitie gewoon niet aan. Daardoor is in de loop der jaren de facto een vorm van 'strafrechtelijke immuniteit' gegroeid.

Heel anders ligt het voor het claimen van een schadevergoeding voor een burgerrechtelijke rechtbank. Daar speelt het algemene principe dat wie schade berokkent, die ook moet vergoeden (artikels 1382, 1383 en 1384 van het Burgerlijk Wetboek, zie kadertje). Potje breken, potje betalen. En dan zijn we nog niet in Amerikaanse toestanden beland, maar de burger die oordeelt dat hij door de pers is 'gepakt', wil daar nu toch vaak een aardige schadevergoeding voor.

Het eerste slachtoffer van dat alles is de journalist in persoon. De Belgische grondwet is duidelijk: als een auteur bekend is en in België woont, is hij als enige aansprakelijk voor de gemaakte fout. Volgens het principe van de getrapte verantwoordelijkheid moet de uitgever (en eventueel ook de drukker of de verspreider) slechts opdraaien wanneer de journalist niét bekend zou zijn (of niet in België woont). Op die manier heeft de Grondwet zogenaamde 'interne censuur' van de uitgevers op hun auteurs willen uitsluiten, maar duidelijk is wel dat de regeling journalisten in een heel lastig parket kan brengen. Zeker nu hoofd- en eindredacteuren almaar meer aan de haal gaan met hun werkstukken, en er koppen boven plakken, of foto's bij zetten, of wijzigingen in aanbrengen die de journalist zelf helemaal niet heeft gewild.

In de praktijk gebeurt het wel eens dat een uitgever, bij de veroordeling van een journalist, de betaling van de schadevergoeding op zich neemt. Daar beslist die uitgever dan echter volledig soeverein over. Mogen journalisten in loondienst hopen dat hun werkgever die barmhartigheid wel zal opbrengen, dan moeten freelancejournalisten zich op dit vlak minder illusies maken. Overigens beschouwt de fiscus ook de eventuele compensatie van een weddetrekkende als een vorm van loon, zodat de uitgever/

werkgever er ook patronale sociale bijdragen op moet betalen, wat de schadevergoeding nog een stuk de hoogte injaagt.

Goed gedekt

Het is dan ook duidelijk dat zowel loontrekkende als zelfstandige journalisten baat hebben bij een goede verzekering voor hun beroepsaansprakelijkheid en voor rechtsbijstand. Wie daartoe evenwel een individuele polis ondertekent, betaalt zich al snel blauw aan premies voor achteraf bovendien maar tegenvallende dekkingen. Daarom heeft de AVBB steeds prioriteit gegeven aan een accurate groepsverzekering. Een polis die we tot voor een paar jaar nog aanboden aan de leden, bleek voor de verzekeraar evenwel te onrendabel, en ze werd dan ook opgezegd. Het heeft ons niet belet de markt te blijven doorlichten, en het resultaat daarvan ligt nu voor: een mooie polis bij verzekeraar AIG, afgesloten na bemiddeling van makelaar AON.

Voor een jaarlijks bedrag van 109,25 euro (100 euro + belastingen) kan de journalist zich goed laten indekken tegen gerechtelijke procedurekosten en veroordelingen tot schadevergoedingen. Voor de precieze modaliteit en bedragen verwijzen we u naar de technische fiche hiernaast.

Voor loontrekkende journalisten steekt overigens een aardig extra luikje in de polis. In het deel 'rechtsbijstand' zit namelijk ook de verdediging voor de arbeidsrechtbank indien de loontrekkende een conflict heeft met zijn (ex)-werkgever.

Burgerlijk Wetboek, artikel 1382: Elke daad van de mens, waardoor aan een ander schade wordt veroorzaakt, verplicht diegene door wiens schuld de schade is ontstaan deze te vergoeden.

Burgerlijk Wetboek, artikel 1383: Ieder is aansprakelijk, niet alleen voor de schade die hij door zijn daad, maar ook voor die welke hij door zijn nalatigheid of door zijn onvoorzichtigheid heeft veroorzaakt.

Burgerlijk Wetboek, artikel 1384: Men is aansprakelijk voor de schade welke wordt veroorzaakt door de daad van personen voor wie men moet instaan, of van zaken die men onder zijn bewaring heeft.

Artikel 25 Grondwet: De drukpers is vrij (...). Wanneer de schrijver bekend is en zijn woonplaats in België heeft, kan de uitgever, de drukker of de verspreider niet worden vervolgd.

Technische fiche verzekering beroepsaansprakelijkheid, burgerlijke aansprakelijkheid uitbating en rechtsbijstand

Verzekeringnemer

De Algemene Vereniging van Beroepsjournalisten van België (AVBB)

Verzekerden

De leden van de AVBB en de VJPP:

- Beroepsjournalisten of journalisten van beroep, bezoldigd of zelfstandig
- Stagiairs van de AVBB
- Persmedewerkers van de VVJ
- Associaties of vennootschappen van journalisten (van zodra alle journalisten die er deel van uitmaken, toegetreden zijn tot deze polis en er de premie van hebben betaald)

Verzekeraar

AIG Europe NV, Pleinlaan 11 te 1050 Brussel

Verzekerde risico's

- **Beroepsaansprakelijkheid:**
De burgerlijke aansprakelijkheid, zowel contractueel als buitencontractueel, wegens schade of nadeel veroorzaakt aan derden of cliënten, in de uitoefening van hun beroep en volgend uit:
 - fouten, onjuistheden, vergissingen, vergetelheden, indiscretie en in het algemeen elke schadeverwekkende daad;
 - diefstal, verdwijning, verlies, vernieling of beschadiging van dossiers of documenten die om beroepsredenen door derden werden toevertrouwd (alsook de kosten van wedersamenstelling van die dossiers of documenten);
 - diefstal, ontvreemding, verduistering, heling, oplichting of misbruik van vertrouwen gepleegd door iedere persoon voor wie de verzekerden burgerlijk aansprakelijk zouden kunnen worden gesteld, met uitsluiting van deze feiten gepleegd door de journalisten zelf.
- **Burgerlijke aansprakelijkheid uitbating:**
De burgerlijke buitencontractuele aansprakelijkheid wegens schade veroorzaakt aan derden of cliënten.
- **Rechtsbijstand:**
 - de strafrechtelijke verdediging in verzekerde geschillen;
 - de burgerrechtelijke verdediging in het kader van beroepsaansprakelijkheid in verzekerde geschillen;
 - voor loontrekkenden: de verdediging voor de arbeidsrechtbank.

Uitsluitingen:

Schade die voortvloeit uit:

- een kwaadwillige opzettelijke daad, met het doel een financiële schade te berokkenen en met de duidelijke bedoeling iemand of meerderen in een slecht daglicht te stellen en schade aan diens/hun imago te berokkenen, in strijd met de deontologie van het beroep;
- een vrijwillig delict of een opzettelijke daad waarvoor de aangestelden, tijdelijke of vaste medewerkers of stagiairs van de verzekerden persoonlijk aansprakelijk zijn;
- de zware fouten die hierna expliciet en limitatief wordt vermeld: dronkenschap, alcoholische intoxicatie of iedere analoge toestand veroorzaakt door het gebruik van drugs en/of misbruik van medicatie, voor zover die zware fouten een oorzakelijk verband hebben met de schade;
- verlies van lezers en/of publiek, tenzij dit te wijten is aan een gedekte professionele fout;
- boeten en kosten van strafvervolging die persoonlijk moeten worden gedragen door de verzekerden, behalve indien ze tegen hen gevorderd worden in hun hoedanigheid van burgerlijk aansprakelijke partij;
- betwistingen over erelonen en persoonlijke kosten.

Verzekerde bedragen en vrijstellingen

- **Beroepsaansprakelijkheid:**
Limiet: 250.000 EUR per schadegeval, alle schade samen
Vrijstelling: 500 EUR per schadegeval
- **Burgerlijke aansprakelijkheid uitbating:**
Limiet: 1.250.000 EUR per schadegeval, alle schade samen
Vrijstelling: 125 EUR per schadegeval (uitsluitend voor materiële schade)
- **Rechtsbijstand:**
Limiet: 12.500 EUR per schadegeval

Jaarlijkse premie

100 EUR per journalist (+ 9,25 % belasting) = 109,25 EUR per jaar

Uitgestrektheid van de waarborg in de tijd

De waarborg van deze polis geldt alleen voor de vorderingen ingesteld tijdens de duur van deze polis met betrekking tot een aansprakelijkheidverwekkende gebeurtenis die zich tijdens dezelfde periode heeft voorgedaan.

Zijn eveneens gedekt: de vorderingen die worden ingesteld binnen de 60 maanden te rekenen vanaf het einde van deze polis als ze betrekking hebben op:

- een journalistieke aansprakelijkheidverwekkende gebeurtenis die zich tijdens de duur van deze polis heeft voorgedaan, indien bij het einde van deze polis het risico niet door een andere verzekeraar is gedekt;
- journalistieke daden of feiten die aanleiding kunnen geven tot een vergoeding die zich tijdens de duur van deze polis hebben voorgedaan en aan de verzekeraar zijn gemeld;

De waarborgen van deze polis blijven verworven door de verzekerden die hun beroepsactiviteit als journalist stopzetten. De waarborgen gaan ook over op de erfgenamen en de rechthebbenden.

Elke journalistieke aansprakelijkheidverwekkende gebeurtenis die zich vóór de aanvang van deze polis heeft voorgedaan, is niet gedekt door de polis.

Wijze van intekening en betaling van de premie

Op de verzekeringspolis wordt online op de website van de VVJ (www.journalist.be) ingetekend.

- De journalist vult een verzekeringsaanvraag in en stuurt die per elektronische mail naar de makelaar AON.
- Als de journalist verklaart een schadegeval te hebben gehad in de loop van de vijf voorafgaande jaren, zal de makelaar AON hem of haar contacteren vooraleer voort te gaan met de procedure van de intekening (patrick_beauvois@aon.be). Na het bekijken van de verzekeringsaanvraag, heeft de verzekeraar de mogelijkheid de toetreding van deze journalist alsnog te weigeren, per brief aan de verzekeringsnemer, binnen de zeven werkdagen na ontvangst van de ingevulde vragenlijst.
- Als de journalist op erewoord verklaart geen schade te hebben gehad in de loop van de vijf voorafgaande jaren, wordt hij online uitgenodigd tot een elektronische betaling van de premie. Na betaling krijgt hij per mail een bevestiging van zijn dekking en van zijn betaling.
- Binnen de tien werkdagen krijgt de verzekerde per mail een gepersonaliseerd jaarlijks insurance certificate.
- Eén maand voor het einde van het verzekeringscontract krijgt iedere verzekerde een mail van het elektronische betalingssysteem Paypal, met de vraag om opnieuw de intekening online uit te voeren. Twee herinneringsmails zullen nog worden gestuurd. Als de journalist dan toch niet overgaat tot een elektronische intekening, dan is hij of zij niet meer verzekerd.

Intekenen op de nieuwe AVBB-polis ? Surf naar www.journalist.be !

'RAAD VOOR DE JOURNALISTIEK IS STERK ZELFREGULERINGSMODEL'

Luc Vanheerentals

"De Vlaamse Raad voor de Journalistiek is in vergelijking met wat aan zelfregulering bestaat in andere landen en ook in sectoren buiten de media een matuur model van zelfregulering. Sterke punten zijn de goed uitgebouwde bemiddelingsprocedure, de aanwezigheid in de Raad van journalisten, mediadirecties en deskundige buitenstaanders, het feit dat alle media eraan participeren en de opiniërende opdracht." Dat zegt Annelies Verdoodt, die aan de Rechtsfaculteit van de K.U. Leuven zopas een doctoraatswerk afleverde over zelfregulering in de journalistiek.

Hoe een evenwicht vinden tussen de noodzaak van regulering van de media en de vrees dat overheidsingrijpen de communicatievrijheid meer dan nodig beperkt? Internationaal wordt zelfregulering naar voren geschoven als dé oplossing voor het dilemma. Van zuivere zelfregulering is evenwel nergens sprake, signaleert Verdoodt in haar doctoraatsverhandeling die door Stephan Parmentier en Luc Huyse werd gepromoot. Privacybescherming, het recht op antwoord, de aansprakelijkheid van journalisten of het bronnengeheim zijn in vele landen in min of meerdere mate wettelijk gereguleerd.

Annelies Verdoodt: "Zelfregulering heeft voor de media twee functies. Enerzijds is er de interne functie van belangenbehartiging. Via zelfregulering wordt de eigen beroepsidentiteit afgebakend, worden beroepsnormen ontwikkeld en praktische richtlijnen uitgevaardigd. Dat moet de uitingvrijheid zoveel mogelijk ondersteunen en overheidscontrole afweren. Anderzijds is er een externe functie waarbij men klachten van buitenaf behandelt met een degelijke procedure en zorgvuldig gemotiveerde beslissingen. Die twee functies zorgen voor een voortdurend spanningsveld. Genoegdoening bieden aan klagers gaat immers vaak in tegen de belangen van de eigen leden. Om te kunnen blijven bestaan moet men publiek geloofwaardig zijn zonder de steun van de eigen achterban te verliezen."

Bij het opstarten van zelfreguleringsinitiatieven staat vaak de interne functie centraal. In ons land bijvoorbeeld werd in 1886 de Algemene Belgische Persbond opgericht die journalisten een eigen statuut en identiteit wou bezorgen. De toelatingsvoorwaarden voor het beroep werden opgesteld en er werd geponereerd dat men zich diende te gedragen naar de eer en waardigheid van het beroep. Vooraleer persraden ook een externe functie gaan opnemen, is doorgaans enige druk van buitenaf vereist, stelt Verdoodt vast. Zo is het niet toevallig dat de oprichting van een Raad voor Deontologie in de schoot van de AVBB er pas in het midden van de jaren '90 is gekomen, "toen de pers, het gerecht en de politiek elkaar in toenemende mate voor de voeten gingen lopen".

"Een paar keer kwam het in de jaren negentig tot harde confrontaties tussen pers en gerecht, bijvoorbeeld naar aanleiding van de berichtgeving over de Agusta-affaire. Er doken toen ook weer voorstellen op om persmisdrijven te correctionaliseren of om bij wet een Orde van Journalisten te installeren. Eind 1995 was er een ruchtmakend colloquium in de Senaat over de verhouding pers en gerecht. Bij een aantal journalisten groeide in die jaren dan ook het gevoel dat ze dringend zelf een initiatief moesten nemen om te vermijden dat de overheid wetgevend zou op-

Journalistieke troepenverzameling in Charleroi eerder dit jaar. Accurate zelfregulering blijft het ideaal, maar de Vlaamse Raad voor de Journalistiek is op de goede weg. (Jonathan De Cesare / PhotoNews)

treten. Ook vanuit de Raad van Europa werd druk uitgeoefend om een systeem van zelfregulering te ontwikkelen, aangevuld met wetgevende initiatieven. Net in die periode breidde het Hof van Cassatie trouwens de regels inzake getrapte aansprakelijkheid uit naar burgerrechtelijke procedures, zodat ook daar de verantwoordelijkheid voor fouten geheel op de schouders van de journalisten kwam te liggen."

De Raad voor Deontologie en het College voor Deontologie uit 1995 waren in ons land de eerste formele zelfregulerende organen. Annelies Verdoodt: "Ze werden van meet af aan als voorlopig beschouwd. Het ging om vrijwilligers die het vele werk moeilijk aankonden. De berg dossiers groeide sterk aan. Zowel intern als extern groeide er kritiek op de situatie. Er was ook het gevoel bij journalisten dat de mediadirecties 'mee in het bad moesten genomen worden'. Zowel bij hen als bij de Vlaamse overheid werd geld gezocht om het initiatief professioneler uit te bouwen. En weer was druk van buitenaf nodig om het zover te krijgen. Het wetsvoorstel-Declerck om een wettelijk kader op te richten voor een persraad gaf een krachtige impuls."

Sancties

Internationaal bestaat een grote diversiteit aan persraden. Denemarken is een van de weinige landen met een perswet die de raad een wettelijke basis gaf. Die wet beperkt zich wel tot een algemene verwijzing naar de persraad en naar de journalistieke beroepsethiek. In de meeste landen heeft de raad een louter opiniërende bevoegdheid. Wel kan hij her en der opleggen dat beslissingen worden gepubliceerd in het betrokken medium. In Zweden kan de raad bovendien een vergoeding vragen aan het medium dat hij op de vingers tikt. Ook de samenstelling loopt internationaal sterk uiteen.

Blijft de vaststelling dat Vlaanderen pas sinds december 2002 over een volwaardige Raad voor de Journalistiek beschikt, toen persraden in het VK, Nederland en Duitsland er al heel wat dienstjaren hadden opzitten. Verdoodt heeft een verklaring: "Kenmerkend voor ons land is de versnippering van de journalisten over diverse belangenverenigingen, onder meer een gevolg van de wet van 1963 op de beroepsjournalistiek en de communautaire opsplitsing. Ook de trage ontzuiling van de Vlaamse perssector en het feit dat het aantal mediaklachten steevast beperkt is gebleven, onder meer wegens het ontbreken van een echte sensatiepers, speelden een rol."

Bij haar overwegend positieve evaluatie van de Raad voor Journalistiek plaatst Verdoodt toch enkele kritische noten. "Een eerste bedenking is dat het aantal klachten dat de Raad bereikt na bijna vijf jaar nog steeds relatief laag is. Dat kan te maken hebben met de geringe bekendheid, maar anderzijds blijft ook het aantal rechtszaken rond mediaproblemen binnen de perken. En de Raad blijft natuurlijk voor het grootste deel op vrijwilligerswerk steunen. Men moet er dus blijven voor zorgen dat men de dossiers kan bolwerken, al is er op dat punt een hele vooruitgang nu de ombudsman een belangrijke filterfunctie heeft."

Het is Verdoodt verder opgevallen dat er bijzonder weinig discussie is over de standpunten van de Raad. "Het is natuurlijk afwachten of iedereen in de toekomst nog wel achter de Raad blijft staan als er harde uitspraken vallen. Maar intussen begrijp ik niet dat middenveldorganisaties zich zo weinig mengen en de Raad maar zelden om een standpunt vragen. En ik vraag me zelfs af of de uitgevaardigde regels werkelijk tot de journalisten doordringen en door hen aanvaard worden. Recent onderzoek wijst bijvoorbeeld uit dat richtlijnen over de berichtgeving rond zelfdoding maar weinig toegepast worden." Tot slot vindt de nieuwe doctor ook de keuze van de buitenstaanders in de Raad "enigszins arbitrair".

Verdoodt is wel tevreden over het feit dat de Raad zich beperkt tot het bekendmaken van zijn visie, al dan niet gekoppeld aan een verzoek om zijn beslissing ook te verspreiden via het betrokken medium. "Echte sancties, zoals de intrekking van de titel van beroepsjournalist, zijn af te wijzen omdat dergelijke tuchtrechtelijke bevoegdheid ongetwijfeld het open debat binnen de Raad zou hypothekeren."

SCHEEF BEKEKEN

"Perslekken gebruik je soms om een dossier op de onderhandelingsstaf te brengen, maar toch vooral om iets te doen mislukken (lacht). Jullie journalisten moeten toch voor iets dienen?"
SPA-oudgediende Louis Tobback in Humo van 17 juli 2007

"Toen ik Leterme vroeg welke stap de Vlamingen moeten zetten om de Franstaligen tevreden te stellen, antwoordde hij: 'Goedkope scholen in Brussel en Wallonië'. Hij zei wel dat hij moest oppassen voor die vraag. En zijn woordvoerder stelde me voor om een andere vraag te stellen, maar toch gaf hij een antwoord. Dat zorgt nu blijkbaar voor heel wat ophef."
Karrewiet-reporter Daan Vermeerbergen (13) in Het Nieuwsblad van 13 september 2007

"Als wiewerjournalist ben je de meerkamper van de journalistiek: je bent verslaggever, verhalenverteller, onderzoeker, analist, jurist, biochemicus en apotheker. En soms nog een beetje psycholoog ook. Daarom hou je als wiewerjournalist stand in een sport op sterven."
Sven Spoomakers in De Morgen van 26 juli 2007

"Interviewen, ik heb het altijd een beetje een raar vak gevonden. (...) Niets zo meelijwekkend als de Serge Simonarts van deze wereld die zich nadrukkelijk tegen de sterren aanschurken en eeuwige roem claimen omdat ze ooit ei zo na bij Lou Reed of David Bowie mochten blijven slapen. Zelf hanteer ik filosofie van de loodgieter: klus geklaard, valiesje dicht en wijlie weg."
Linda Asselbergs in Weekend Knack van 8 augustus 2007

"Bij Lijst Dedecker zijn er heel wat mandatarissen zonder media-ervaring, en een partij heeft ook als geheel een communicatiestrategie nodig. Dat vraagt een professionele aanpak en ik hoop die te kunnen bieden."
Piet Deslé over zijn overstap van VMMa-radio naar LDD, in Gazet van Antwerpen/Het Belang van Limburg van 7 augustus 2007

"Enkele maanden geleden was er een heuse woordentelling op Radio 1. Men vreesde dat er te veel blablabla en te weinig lalala op de zender was te horen. Op Radio 1 is het woord vrees geworden."
Marcel Van Nieuwenborgh in De Standaard van 18 augustus 2007

"We moeten de wereld helpen redden. Daarom schenkt uw lijfblad 20 eurocent per verkocht exemplaar van *Dag Allemaal* integraal aan het WWF. Dit geld gaat rechtstreeks naar hun projecten voor de berggorilla's, de Sumatraanse tijgers en de ijsberen."
Hoofdredactrice Ilse Beyers in Dag Allemaal van 4 september 2007

"Naarmate men mij meer in opspraak brengt, krijg ik betere tafels in restaurants."
De herhaaldelijk in opspraak gekomen communicatieadviseur Noël Slangen in zijn veertiendaagse column in De Morgen van 11 augustus 2007

"Today's international press corps in Brussels tends to be younger, less serious and reverential. Brussels is now often seen as a testing ground for some of the brightest young journalists, giving them international experience before they return home."
George Parker, politiek hoofdredacteur van de Financial Times, in The Bulletin van 6 september 2007

"De organisatoren van de betoging 'tegen de islamisering van Europa' beroepen zich op de vrijheid van meningsuiting. Laat me daarbij opmerken dat het hier helemaal niet gaat om de vrijheid van meningsuiting. Wie zich wenst uit te spreken tegen de islamisering van Europa kan dat ongestoord doen. De betrokkenen zijn hierin overigens zeer bedreven en ze vinden hiervoor gehoor bij een groot aantal media. Het recht op betogen van zijn kant gaat slechts zover tot de uitoefening ervan leidt tot de versterking van de openbare rust en orde."
De Brusselse burgemeester Freddy Thielemans verdedigt zijn verbod van de betoging 'tegen de islamisering van Europa', in De Standaard van 20 augustus 2007

WAARHEEN MET DE TIJD ?

In De Tijd van 13 juli 2007 schrijft kersvers hoofdredacteur Frank Demets in een paginabreed artikel 'Waarom De Tijd het jaar 2047 haalt'. Merkwaardig toch. Bij mijn weten is het de eerste keer dat een hoofdredacteur het nodig vindt argumenten te zoeken om het bestaan van zijn krant te rechtvaardigen.

Toch legt Demets de vinger op de wonde. Het voortbestaan van *De Tijd* staat al sinds het rampjaar 2002 op losse schroeven. Anno 2007 (na de overname door De Persgroep, een fusie met *L'Echo* én een forse sanering) is het nog steeds niet gegarandeerd. Nog altijd heeft de krant geen afdoende antwoord gevonden op het fenomeen dat in het begin van deze eeuw haar verkoop deed omlaagploffren van 52.000 exemplaren tot amper 35.000. Dat fenomeen is niet de economische crisis, de teruggang van de reclamebestedingen of de papierprijs, maar wel de opgang van het internet.

De explosie van gratis financiële informatie op het world wide web maakte pijnlijk duidelijk dat vele Tijd-lezers de krant enkel kochten voor de cijferbladzijden. Eens alle koersen van aandelen en beleggingsfondsen zomaar op het internet ter beschikking kwamen, kalfde het abonneebestand schrikbarend af. De vlucht vooruit van de toenmalige directie om het dagblad uit te bouwen tot een algemene kwaliteitskrant (mét cultuur en sport), bleek het verkeerde antwoord op de verkeerde vraag. Niet de inhoudelijke lijn van de krant zat fout, wel het onvermogen om op het internet een service uit te bouwen waarvoor beleggers en bedrijven wilden betalen. Bovendien brachten de extra kosten Uitgeversbedrijf Tijd financieel aan de rand van de afgrond. Hoofdaandeelhouder VEV was maar al te blij het zorgenkindje voor een mooi prijsje aan De Persgroep te kunnen verkopen.

De factor Van Thillo

Christian Van Thillo, de Vlaamse Rupert Murdoch, heeft onze mediawereld compleet op zijn kop gezet. Hij was de eerste in België om de pers als een puur commercieel product te gaan uitbaten: minimale kosten, maximale synergieën en geen gezeur over ethiek of kwaliteit. 'Give the people what they want' is zijn devies, en voor de Vlaming is dat sensatie, BV's en cadeaubonnen. Met die aanpak maakte hij van *Het Laatste Nieuws* een absoluut succesproduct. De andere Vlaamse krantenuitgevers volgen intussen zijn lichtende voorbeeld.

Met de fusie van *De Tijd* en *L'Echo* maakte Van Thillo een droom waar. Door beide redacties op één plaats te huisvesten (Tour & Taxis) en alle ondersteunende diensten te fuseren (directie, boekhouding, personeelsmanagement, ICT) dacht Van Thillo beide producten nieuwe levensadem in te blazen. Qua cost cutting en downsizing heeft de nieuwe directie inderdaad een krachttoer verwezenlijkt, en dit zonder dat het personeel ook maar één dag heeft gestaakt. Ook de advertentieverkoop is stevig aangetrokken, daarbij geholpen door de gunstige economische conjunctuur.

Toch kan zijn aanpak geen onverdeeld succes worden genoemd. De krantenverkoop zelf blijft de achilleshiel. Het Persgroep-recept van cadeaubonnen en spaaracties (wijnboeken, motor-

fietsroutes enzovoort) bleek absoluut niet aan te slaan bij de lezer. De verhoopde oplagestijging naar 40.000 Tijd-exemplaren in het eerste jaar na de overname kwam er niet (*De Tijd* blijft worstelen met de kaap van 37.000 verkochte exemplaren). Ook bij *L'Echo* is de groei van de verkoop marginaal te noemen. Het Tempus-project (de ontwikkeling van online diensten gekoppeld aan het krantenabonnement) bracht weinig nieuwe abonnees aan.

Wat dan wel?

De overleving van *De Tijd* is dus allerminst zeker. In zijn artikel van 13 juli maakt Frank Demets een correcte analyse, maar in zijn conclusie gaat hij niet ver genoeg. Volgens Demets zal "de komende jaren het zwaartepunt van de redactie onvermijdelijk verschuiven van het papier naar de elektronische toepassingen". En: "Kranten en papier zijn niet onlosmakelijk met elkaar verbonden. Wat telt is de informatie." Dat is juist. Een redactie produceert kennis en het is de kwaliteit van deze kennis die het verschil kan maken bij de lezer. De expertise van *De Tijd* inzake de financiële wereld is ongeëvenaard in Vlaanderen. Daar kunnen bloggers en burgerjournalisten niet tegenop.

Wat Demets echter onderschat, is dat het voortaan de lezer is die aan de uitgever zal dicteren op welke drager hij zijn informatie wenst te ontvangen. Wie dat niet kan waarmaken, is tot ondergang gedoemd. Daarom is Demets verkeerd als hij concludeert "dat de technologie het papier niet kannibaliseert maar versterkt, en dat ook in 2047 een aantal abonnees nog een papieren krant op hun ontbijt tafel zullen krijgen".

In de nabije toekomst zal papier geen enkele meerwaarde meer hebben. Misschien wel voor de populaire dagbladen, maar zeker niet voor een financiële krant als *De Tijd*, waar de snelheid van de informatie even belangrijk is als de kwaliteit.

Midden de jaren '90 scheerde de Financieel-Economische Tijd nog hoge toppen in het Vlaamse krantenlandschap.

De abonnees vragen dat het nieuws, de analyse en de cijfers onmiddellijk bij hen terechtkomen. Alles nog eens herkauwen in een papieren krant die door de traagheid van het drukproces en de distributie hopeloos achter de feiten aanloopt, heeft geen enkele zin (en is ook schreeuwend duur). Laat ons niet vergeten dat de krant *De Tijd* de voorbije vijf jaar steeds verlieslatend is geweest, terwijl website en dataleverancier Tijd Beursmedia wel rendabel bleken.

Uitdagingen

Natuurlijk moet *De Tijd* niet van vandaag of morgen de papieren krant afschaffen en enkel nog een interneteditie uitbrengen. De huidige generatie krantenlezers (mezelf inbegrepen) is nog emotioneel aan het papieren formaat gebonden, maar een uitstervende soort is het wel. Er moet dan ook zorgvuldig afgewogen worden wanneer *De Tijd* rijp is voor de ommezwaai. Daarbij moet men terdege beseffen dat er nog een zeer moeilijke overgangperiode voor de deur staat. De elektronische versie moet immers goedkoper zijn dan de papieren, want de abonnees zullen eisen dat het wegvallen van de drukkosten in de prijs wordt meegerekend.

Het Mediafin-management en de redactie moeten dringend overeenstemming bereiken over het langetermijnproject. Die overeenstemming is er tot dusver niet. Iedereen belijdt met de mond het belang van investeringen in online publishing en synergieën tussen kranten- en online redactie, maar de waarheid is dat de internetploeg het laatste jaar vrijwel is gehalveerd. Het resultaat is dat concurrent *De Standaard* veel verder staat met haar internetstrategie.

De huidige onzalige koppeling tussen papieren en elektronische krant moet snel worden opgeheven. Tot de dag van vandaag kan de lezer niet apart intekenen op de elektronische versie van de krant en de daaraan verbonden online diensten (zoals vastgoedprijzen, extra koersinformatie en databanken). Vooral de bedrijven (de grootste kopers van *De Tijd*) smeken om een puur elektronische toelevering van *De Tijd*, zonder onhandige papieren versie die onmiddellijk in de papiercontainer belandt.

Verder moeten de interne problemen worden aangepakt. De onzekerheid bij het personeel is groot. Dat heeft te maken met het ontbreken van een enthousiasmerend langetermijnproject waar iedereen achter kan staan, maar ook met het 'dynamische' personeelsbeleid waarbij voortdurend nieuwe mensen komen en (moeten) gaan. De braindrain van ervaren mensen die uit eigen beweging de onderneming verlaten, is onrustwekkend. De central news desk, die beide krantenredacties van nieuwsberichten moet voorzien, is halfslachtig ingevoerd en wekt irritaties langs beide zijden. Nochtans leveren de CND-rookies goed werk. Ze verdienen het als volwaardige journalisten te worden beschouwd.

Tenslotte blijft de relatie tussen Franstaligen en Nederlandstaligen gespannen. Dat binnen directie en management van Mediafin alle cruciale functies door Nederlandstaligen worden ingevuld, is moeilijk te verkroppen voor de mensen van *L'Echo*.

De Tijd heeft alles in handen om weer succesvol te worden. Een mooie traditie, een kansrijke niche en een talentrijke redactie. Ze zal echter voluit moeten kiezen voor online producten en het papier moeten afzweren. Christian Van Thillo zal daarvan moeten worden overtuigd.

Guy Muësen werkte 19 jaar voor *De Tijd* als online journalist en internetuitgever. Hij is momenteel directeur communicatie bij de werkgeversorganisatie UNIZO.

'PAPIEREN KRANT TEN DODE OPGESCHREVEN'

"Ik geloof niet dat kranten ooit zullen verdwijnen. In de loop van de geschiedenis is er nog maar één medium verdwenen: de stenen tafelen."

Dergelijke onzin verwacht je niet van iemand die geschiedenis heeft gestudeerd. Toch werden de woorden in maart 2007 door *De Morgen* opgetekend uit de mond van Klaus van Isacker, kortstondig redactiedirecteur van Mediafin en tegenwoordig algemeen hoofdredacteur van *De Morgen*. Wie een beetje zijn huiswerk maakt, beseft maar al te best dat de geschiedenis bol staat van informatiedragers die de tand des tijds niet hebben doorstaan. Van de kleitabletten van de Sumeriërs tot het knoopschrift van de Inca's en de morse-telegraaf. In feite is het heel simpel: een communicatiemedium blijft bestaan tot er een ander medium ontstaat dat de gebruiker meer comfort biedt. Dan is het onherroepelijk gedaan.

En zo zal het op den duur met de papieren krant ook gaan. Wie is opgegroeid met de gedrukte krant, blijft aan het formaat verknocht, maar de jongere generatie stilt zijn nieuwshonger op televisie, internet en mobilfoon. Als er een toestel op de markt komt, dat het comfort van de krant (opvouwbaar, duidelijke letters) koppelt aan de mogelijkheid om in real time nieuwsberichten te ontvangen, is het met de papieren kranten gedaan. *De Tijd* heeft met zo'n toestel geëxperimenteerd, een ultraplatt schermje in A5-formaat waarop je de ganse krant kon lezen in echte inkt (zwarte letters op witte achtergrond). De verbindingssnelheid was nog niet je dat, maar het was een opwindend toestel. Het is onbegrijpelijk dat de Mediafin-directie besloot hier uit te stappen. Zeker voor het Tijd-publiek van kapitaalcrachtige en technologie-bekwame professionelen had dit medium een aantrekkelijk alternatief kunnen zijn. (GM)

Als journalist kan je levens redden

Aanbevelingen voor verantwoorde berichtgeving over zelfdoding

Do's

- Gebruik de term “zelfdoding”
- Erken de complexiteit van zelfdoding
- Verstrek informatie over hulpverleningsmogelijkheden
- Zorg voor omkadering
- Respecteer de privacy

Don'ts

- Vermijd onnodige details
- Vermijd dramatisering
- Vermijd positieve bekrachtiging
- Wees extra voorzichtig bij berichtgeving over een bekend persoon

VLIEGENDE SCHOTELS LOKTEN HERMAN HENDERICKX NAAR DE WETENSCHAP

Jan Backx

(Foto Robert Vanden Brugge)

Herman Henderickx: "Wetenschapsjournalistiek loopt op krukken."

Hij heeft een zilveren haardos, een metalen brilletje en zeult met een loodzware tas, propvol kranten en tijdschriften. Op 1 september is hij door de VRT 'ambtshalve op rust gesteld'. De pas gepensioneerde radiojournalist Herman Henderickx (65) heeft een energieke, ijzeren handdruk. Met zijn nonsense uitstraling komt hij over als een strenge wiskundeprofessor, wat hij van opleiding trouwens ook blijkt te zijn. Da's natuurlijk prima meegenomen voor een wetenschapsjournalist.

Herman kan lekker gevat-cynisch uit de hoek komen. Een grumpy old man. Ze worden zeldzaam in ons trendy-gepolitoerd vakgebied. "Amaai, noemen ze dat nu ook al een fototoestel", grapt hij als onze fotograaf een piepklein digitaal toestelletje tevoorschijn tovert. Maar zoals wel meer het geval is, schuilt achter het pantser een kwetsbaar man. "Vorig jaar hebben ze er bij mij een nier uitgehaald. Er bleek een kankergezwell op te zitten. Dat was danig confronterend." Even later laat Herman nog eens ongevraagd in zijn ziel kijken: dat is wanneer hij opbiecht dat hij aan de Reyerslaan op dertig jaar tijd alleen écht bang is geweest van de toenmalige bestuursdirecteur Karel Hemmerechts.

Henderickx: "Mechelen was mijn bakermat. Vader was arbeider bij Marly, moeder was verpleegster en droomde ervan dat ik dokter zou worden. Wat heb ik haar teleurgesteld. Een kolosale buis in Latijn, later niks dan rampen in de 5de moderne van het St-Romboutscollege. Kort voor Expo '58 gaf een klasgenoot een voordracht over vliegende schotels. Ik moest ook een onderwerp kiezen... Tiens, ruimtevaart misschien? Ik begon documentatie bijeen te sprokkelen. Bref, de voordracht is er nooit gekomen maar mijn belangstelling was wel gewekt."

"Ik verzeilde in de normaalschool van Lier, schopte het eerst tot onderwijzer en dan tot regent fysica-wiskunde, en stond vervolgens vier jaar voor het bord als onderwijzer. Een opstelwedstrijd van BP in 1961 bezegelde mijn emotioneel lot: ik leerde mijn vrouw kennen! Zij werd later ambtenaar op Buitenlandse Zaken. In 1969 – jaar van de eerste maanlanding – moest zij het consulaat in Houston versterken. Houston, daar brandde de lamp van de NASA! Ik kon het moeilijk beter dromen. Een jaartje voordien

deed ik al volop research voor het tv-programma *Verover de Aarde*, van Jerome Verhaeghe. Het voortdurend gesleutel aan het onderwijs zinde me ondertussen niet, en er kwam maar geen vaste benoeming. In de zomer van 1970 hakte ik de knoop door: trouwen en naar Houston verhuizen! Als freelance correspondent kreeg ik daar kranten en de BRT-radio als klant. Ik kon onder meer scoren toen Houston zijn licht liet schijnen op de verstikking van de bemanning van Soyuz 11."

Het leven van Herman geraakte in een stroomversnelling, toen hij na de overplaatsing van zijn echtgenote in 1974 in New York ging wonen. Hij beleefde er de Turkse invasie van Noord Cyprus, de ontkenning van Watergate en de val van Nixon. Vrijwel in primeur vernam hij er dat er met de ozonlaag "vodden gingen komen". En hij zag hoe de VS zich opmaakten voor hun 200ste verjaardag.

Het werd tijd voor serieuze journalistiek, en in 1975 nam hij deel aan het BRT-examen. "Een dure onderneming. Twee keer een retourvlucht New York – Brussel... Stemproof, cameraproef, testwoorden, vertalingen én... een gesprek met de jury. Een prof uit Leuven wou van me horen hoe de houding van koning Boudewijn kon zijn beïnvloed door diens jeugd... Mijn antwoord voldeed maar de urenlange stress begon zijn tol te eisen. Ik geraakte stilaan mijn stem kwijt. Gelukkig restte me nog voldoende volume om naar huis te bellen: 'Ja, 'k ben geslaagd!' In 1977 verhuisden we naar Brussel. Ik schreef en las het radionieuws, werkte mee aan *Actueel* en beleefde de hoogspanning rond Three Mile Island en Tsjernobyl, de ongelukken met de ruimteverkenner Challenger en Columbia, en het drama van Nine Eleven. Nieuws waar cijferwerk bij kwam kijken, werd stevast mijn deel. En toen in 1989 de computer zijn intrede deed in het samenstellen van het radionieuws, vroeg Piet Van Roe of ik die operatie wou coachen. In 1998 volgde dan de introductie van de computer voor klankverwerking en -uitzending. Brutale tegenslag: de avond van het huwelijk van Filip en Mathilde crashte het systeem tijdens het nieuws van zes uur 's avonds door een bug."

De vele jaren vol anekdotes zijn voorbijgevlogen. Herman betreurt dat wetenschapsjournalistiek nog steeds op krukken loopt. "Bij de VRT-redactie is er niemand die mij vervangt. Alleen *De Standaard* heeft een behoorlijke wetenschapsredactie. Om de job goed te doen moet je een zeer brede belangstelling en basiskennis hebben. Specialist zijn in alleen maar 'zwarte gaten' volstaat niet. Je moet verder kijken dan de persmap, anders ben je je boterham niet waard!"

Herman timmert tijdens zijn energieke betoog meermaals met gebalde vuist op tafel. Beangstigend grumpy? Ach nee, want met dezelfde handen knutselde hij ooit uit een Revell-bouwpakket de destijds razend populaire Saturnusraket in mekaar. Om een of andere duistere reden wou Karel Hemmerechts niet dat Henderickx op tv kwam. Maar zijn Saturnusraket werd wel het prominente decorstuk in tv-uitzendingen over het Apolloproject...

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek over de klacht van mevrouw M. B. tegen *Gazet van Antwerpen*

Met een brief van 7 februari 2007 dient advocate Annick Lemmens namens haar cliënte M. B. klacht in tegen *Gazet van Antwerpen* naar aanleiding van een artikel dat in de krant van 13 januari 2007 is gepubliceerd onder de titel 'Overall lag bloed, haar en huid'. (...)

DE FEITEN

Klaagster leeft gescheiden van haar gewezen partner. Ze heeft met hem twee minderjarige kinderen van 9 en 11 jaar, die af en toe bij hun vader verblijven. In de vroege ochtend van 12 januari 2007 breekt brand uit in de woning van de vader, waar de twee kinderen van klaagster op dat ogenblik overnachten. De brand blijkt aangestoken te zijn door de vriendin van de vader, die een mislukte zelfmoordpoging heeft ondernomen. In een poging om brandbare stoffen aan zijn partner te ontnemen, geraakt de vader zwaar verbrand. De twee kinderen kunnen in veiligheid bij de burens worden gebracht.

Op 13 januari 2007 publiceert *Gazet van Antwerpen* een artikel over het gebeuren, onder de titel 'Overall lag bloed, haar en huid'. Het stuk is vooral gebaseerd op de getuigenis van de buurman, die de verbrande vader, diens vriendin en de twee kinderen heeft opgevangen. In het artikel worden de twee kinderen met hun voornaam genoemd.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

Klaagster voert aan dat derden haar hebben aangesproken naar aanleiding van wat ze gelezen hadden in *Gazet van Antwerpen*. Daaruit blijkt dat de kinderen, die beiden op dezelfde school zitten, herkend werden door klasgenoten en hun ouders. Daardoor werden zij in verband gebracht met de feiten, hoewel die zich elders hadden afgespeeld. De kinderen schaamden zich voor het gebeuren, en daarom was met hen afgesproken dat ze op school enkel zouden vertellen dat hun vader verbrand was, zonder verdere details te geven. Maar door het krantenartikel is de omgeving op de hoogte gekomen van de werkelijke toedracht. Volgens klaagster hebben haar kinderen onmiskenbaar schade opgelopen, en is dat het gevolg van het feit dat ze in het artikel met naam zijn genoemd. Klaagster gaat voorts niet akkoord met het argument dat de situatie van haar kinderen vergeleken moet worden met die van andere minderjarigen, die wel met hun naam in de media zijn gekomen.

Hoofdredacteur Rademakers en advocaat Van Empten betogen dat de berichtgeving van *Gazet van Antwerpen* volledig conform is met de Richtlijn over de omgang van de pers met slachtoffers, die de Raad voor de Journalistiek in 2003 heeft uitgevaardigd. Berichtgeving over de kinderen was verantwoord, gelet op hun aanwezigheid bij de brand. De krant heeft enkel de voornaam van de kinderen vermeld, en de gemeente waar de feiten zich hebben voorgedaan. Hoewel andere media misschien niet de naam van de kinderen vernoemden, hebben zij soms meer details gegeven, zoals een adres en de eerste letter van de familienaam. Dat de familie en de burens de betrokkenen herkennen, is het gevolg van de ernst van de feiten en is niet veroorzaakt door het noemen van de naam van de kinderen in *Gazet van Antwerpen*. Volgens *Gazet van Antwerpen* is het gebruikelijk dat kinderen als slachtoffer in de media met hun voornaam worden aangeduid,

zoals dat het geval is met Ann en Eefje, Julie en Melissa enzovoort. In vergelijking met de berichtgeving van sommige andere media, is de verslaggeving van *Gazet van Antwerpen* vrij sober gebleven en is er geen inbreuk gepleegd op de privacy van de kinderen.

BESLISSING

Het respect voor de privacy is een basisbeginsel van de journalistieke beroepsethiek. Enkel als er daarvoor journalistieke redenen kunnen worden aangevoerd, kunnen gegevens uit het privéleven in de openbaarheid worden gebracht.

'De uitgevers, de hoofdredacteurs en journalisten moeten de individuele waardigheid en privacy respecteren; zij moeten iedere ongeoorloofde inmenging in persoonlijke pijn en smart vermijden, tenzij overwegingen i.v.m. de persvrijheid (...) dit noodzakelijk maken' (Artikel 4 van de Code van journalistieke beginselen, 1982).

'De pers is terughoudend bij het publiceren van namen en identiteitsgegevens en bij het maken en verspreiden van foto's of beelden van slachtoffers van ongevallen, rampspoed of misdrijven' (Richtlijn van de Raad voor de Journalistiek over de omgang van de pers met slachtoffers, 11 november 2003).

In de berichtgeving van *Gazet van Antwerpen* is weliswaar niet de volledige naam van de kinderen van klaagster vermeld, maar enkel hun voornaam. Toch heeft het bekendmaken van dit gegeven, samen met een aantal details over de feiten en de plaats waar ze zich hebben afgespeeld, voor gevolg dat de kinderen voor hun omgeving herkenbaar kunnen zijn. Minderjarige kinderen, die het slachtoffer zijn geweest van ernstige feiten, zijn extra kwetsbaar voor de kwalijke gevolgen van de berichtgeving erover. De pers dient bij het geven van de naam van minderjarigen dan ook een bijzondere terughoudendheid aan de dag te leggen en dient een afweging te maken tussen de relevantie en het belang dat het publiek heeft bij een volledige openbaarmaking enerzijds en het belang van de kinderen op bescherming van hun privésfeer anderzijds. In het concrete geval weegt het belang van de kinderen zwaarder door, omdat het bekendmaken van hun voornaam niet nodig was voor de berichtgeving over de feiten en er geen extra informatie aan toevoegt.

Gazet van Antwerpen vergelijkt zijn berichtgeving ten onrechte met de berichtgeving over andere minderjarigen, die wel met hun naam in de media zijn gekomen. In dit laatste geval betreft het echter minderjarige slachtoffers, van wie de naam openbaar gemaakt is en ruim verspreid is in het kader van de opsporing van vermiste kinderen. Daarvan is bij de kinderen van klaagster geen sprake.

Dat ook andere media onnodig privégegevens over de betrokkenen in hun berichtgeving opgenomen zouden hebben, kan voor *Gazet van Antwerpen* geen verontschuldiging zijn om zélf niet de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen. De klacht is echter enkel tegen *Gazet van Antwerpen* gericht.

Daarom is de Raad voor Journalistiek van oordeel: De klacht is gegrond.

Brussel, 13 september 2007

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek over de klacht van mevrouw S. B. tegen *Gazet van Antwerpen*

Met een brief van 20 maart 2007 dient mevrouw S. B. klacht in tegen *Gazet van Antwerpen* naar aanleiding van een artikel dat in de krant van 27 februari 2007 is gepubliceerd onder de titel 'Langdurige stalking eindigt met zes jaar celstraf'. (...)

DE FEITEN

Klaagster is het slachtoffer geweest van een langdurige stalking, waarna ze door de dader eveneens werd verkracht. Als de dader op 26 februari 2007 voor die feiten voor de rechtbank verschijnt, is klaagster daar in haar hoedanigheid van burgerlijke partij bij aanwezig. De dag nadien publiceert *Gazet van Antwerpen* een kort artikel over het proces. Klaagster wordt daarin genoemd met haar voornaam en de eerste letter van haar familienaam. Het artikel bevat voorts informatie over de woonplaats en etnische afkomst van klaagster, haar relatie tot de dader, haar kinderen en over de omstandigheden waarin de verkrachting heeft plaatsvonden.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

Mevrouw S. B. voert aan dat een vriendin haar op de hoogte heeft gebracht van het artikel in *Gazet van Antwerpen*. Zelf had klaagster enkel haar familie en naaste omgeving ingelicht over de verkrachting waarvan ze het slachtoffer is geweest. Naar eigen zeggen wilde klaagster haar familie de schande besparen en problemen met haar zonen vermijden.

Klaagster betoogt dat ze door de publicatie een tweede maal slachtoffer is geworden, terwijl ze al met psychische problemen kampt door het geweld dat ze heeft ondergaan. De informatie die het artikel bevat over haar naam, woonplaats en kinderen, hebben tot gevolg dat ook de ruimere omgeving op de hoogte is geraakt van de feiten.

Hoofdredacteur Rademakers en advocaat Van Empten betogen dat de berichtgeving in de krant volledig conform is aan de Richtlijn over de omgang van de pers met slachtoffers, die de Raad voor de Journalistiek in 2003 heeft uitgevaardigd. Zij voeren aan dat klaagster zich voor de rechtbank burgerlijke partij heeft gesteld, en dat ze op die manier zelf ruchtbaarheid gegeven heeft aan de feiten waarvan ze het slachtoffer is geweest. Het vonnis werd in openbare zitting uitgesproken en klaagster heeft voor de rechtbank geen behandeling met gesloten deuren gevraagd. Bij *Gazet van Antwerpen* wordt wie optreedt in een openbare rechtszaak in de regel vermeld met volledige voornaam en de eerste letter van de familienaam, en die regel is hier toegepast. Hoofdredacteur Rademakers en advocaat Van Empten wijzen erop dat ook andere media, waaronder Belga, veel gegevens over de zaak in hun berichtgeving hebben verwerkt. In het bericht van Belga werd zelfs de volledige familienaam van klaagster en haar adres vermeld. Advocaat Van Empten betoogt eveneens dat het parket niet heeft gereageerd op de berichtgeving op grond van de strafrechtelijke bepaling die identificatie van slachtoffers van seksueel geweld verbiedt (artikel 378 bis van

het Strafwetboek).

BESLISSING

Het respect voor de privacy is een basisbeginsel van de journalistieke beroepsethiek. Enkel als er daarvoor journalistieke redenen kunnen worden aangevoerd, kunnen gegevens uit het privéleven in de openbaarheid worden gebracht.

'De uitgevers, de hoofdredacteurs en journalisten moeten de individuele waardigheid en privacy respecteren; zij moeten iedere ongeoorloofde inmenging in persoonlijke pijn en smart vermijden, tenzij overwegingen i.v.m. de persvrijheid (...) dit noodzakelijk maken' (Artikel 4 van de Code van journalistieke beginselen, 1982).

'De pers is terughoudend bij het publiceren van namen en identiteitsgegevens en bij het maken en verspreiden van foto's of beelden van slachtoffers van ongevallen, rampspoed of misdrijven' (Richtlijn van de Raad voor de Journalistiek over de omgang van de pers met slachtoffers, 13 november 2003).

In het artikel van *Gazet van Antwerpen* is niet de volledige naam van klaagster vermeld, maar enkel haar voornaam en de eerste letter van haar familienaam. In veel gevallen kan een dergelijke handelwijze een voldoende bescherming bieden voor de privacy. In deze zaak echter heeft het bekendmaken van deze gegevens, samen met een aantal andere details, zoals haar woonplaats, aantal kinderen, relatie tot de dader en afkomst, voor gevolg dat klaagster, zoals ze betoogt, door haar omgeving kon worden herkend. Deze gegevens waren niet noodzakelijk voor de berichtgeving over het proces waarbij de dader werd veroordeeld.

Klaagster is het slachtoffer geweest van feiten die een zware inbreuk vormden op haar intimiteit en die traumatisch zijn geweest. In die omstandigheden had de pers een bijzondere terughoudendheid aan de dag moeten leggen. Haar voornaam, samen met de andere genoemde elementen, in de openbaarheid brengen kan immers leed toevoegen aan het slachtoffer. Ook het feit dat klaagster gebruik heeft gemaakt van haar recht om zich voor de rechtbank burgerlijke partij te stellen en dat het proces openbaar verliep, kan in de gegeven omstandigheden voor de pers geen vrijgeleide zijn om zoveel privégegevens vrij te geven.

Dat ook andere media, waaronder Belga, onnodig privégegevens over klaagster in hun berichtgeving hebben opgenomen, is voor *Gazet van Antwerpen* geen verontschuldiging om zélf niet de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen. De klacht is echter enkel tegen *Gazet van Antwerpen* gericht.

Daarom is de Raad voor Journalistiek van oordeel: De klacht is gegrond.

Brussel, 13 september 2007

Pierre Darge

Klein en charmant. Charmante hotelletjes en b&b's in een straal van 300 km rond Brussel

Roularta Books

Om een prettige vakantie door te brengen hoeft u geen duizenden kilometers ver te reizen. *Weekend Knack*-journalist Pierre Darge bezocht meer dan honderd hotelletjes en b&b's binnen België en net over de grens met Frankrijk, Nederland en Engeland. De beste plekken verzamelde hij in dit boek, gelardeerd met uitnodigende foto's en korte beschrijvingen. Die vertel-

len iets meer over de geschiedenis van het gebouw, het uitzicht van de kamers en de uitbreidbaarheid van het ontbijt.

On-Chiu Cheung, Ping Fai Philippe Ng en Erik Wellens

Een hart van mandarijntjes

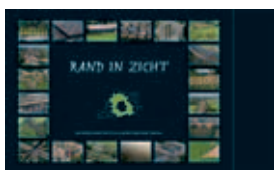
Van Halewyck

Nu China's economie gouden dagen beleeft en het land steeds prominenter in het nieuws terechtkomt, is het niet slecht nog eens herinnerd te worden aan een stukje gruwelijke Chinese geschiedenis dat tenslotte nog geen halve eeuw geleden brandend actueel was. Alleen zo kan men de huidige generatie Chinezen beginnen te begrijpen. Sinds 1965 woont On-Chiu Cheung in België, na een verschrikkelijke kindertijd in het China van Mao en een lange en moeilijke vlucht naar de vrijheid. Bijna heel haar leven lang heeft zij gezweven over haar ware verleden tot een dokter ongeneeslijke kanker bij haar vaststelde. Met de hulp van haar zoon en van journalist Erik Wellens doet ze nu een boekje open over haar turbulente leven.

Karel Tomeï en Guido Fonteyn

Rand in zicht. Een verrassende kijk op de Vlaamse rand rond Brussel

Roularta Books

Een leuk fotoboek voor alle inwoners van de Vlaamse rand rond Brussel en natuurlijk ook voor iedereen die in deze streek geïnteresseerd is. De prachtige en vaak originele foto's van luchtfotograaf

Karel Tomeï getuigen van artistiek inzicht en oog voor detail. Ze inspireerden alleszins journalist Guido Fonteyn tot een lyrische mijmering over de rand en haar kenmerken. 'Vanuit het oogpunt van de wilde gans' leidt hij het boek in. Voor de rest is het aan de lezer om te kijken en al dan niet te bewonderen.

Karel Cambien

Gesprekken met vijftig West-Vlaamse ondernemers 2002-2007

Groeninghe Uitgeverij

Voor het VOKA-tijdschrift *Ondernemers in West-Vlaanderen*

maakte Karel Cambien tussen 2002 en 2007 vijftig interviews met West-Vlaamse zakenlieden. Dit boek biedt een compilatie van die gesprekken. Dat levert geen gortdroge bedrijfseconomische analyses op, wel veel gepeil naar de mens achter de ondernemer, zijn (slechts twee keer 'haar'!) omgang met mensen, zoektocht naar partners en naar talent, twijfels en onzekerheden. (PD)

Marc Peirs

Leven met kanker. Bekende Vlamingen getuigen

Standaard Uitgeverij

Voor wie, na de vele publicaties erover die intussen het licht zagen, nu ook eens wil weten welk effect kanker kan hebben op het leven van een BV, is dit boek geschikt. Want de ziekte spaart ook BV's en hun geliefden niet, zoveel is duidelijk. De vele korte interviews zijn allemaal overgenomen uit het driemaandelijks tijdschrift *Leven* van de Vlaamse Liga tegen Kanker. Ze laten een brede waaier van soorten en gradaties in kanker zien. Soms zijn de getuigenissen schokkend, dan weer ontroerend en vaak (zij het niet altijd) hoopgevend.

Luc Hanegreefs

Kanaalkinderen

Manteau

Met 'Kanaalkinderen' heeft Luc Hanegreefs een intrigerende roman geschreven, die zich op verschillende tijdstippen tegelijk afspeelt. Centraal staat een halfvergeten kanaal waar zich sinds de eerste wereldoorlog meerdere tragische gebeurtenissen hebben voorgedaan. Op het eerste gezicht lijken alle verhalen los van elkaar te staan, maar stilaan krijgt de lezer door dat ze samen de stukjes

van één grote puzzel vormen.

Karel Michiels

Groen? In het spoor van Luc Versteyleen

Houtekiet

Ter gelegenheid van de 80ste verjaardag van Luc Versteyleen schreef freelancejournalist Karel Michiels een boek over het ontstaan van Agalev en de evolutie tot het huidige Groen! Wat begint als een biografie – of zoals Michiels zelf zegt: hagiografie – van de groene aartsvader, pater Versteyleen, wordt geleidelijk aan doorspekt met eigen herinneringen en gedachten van de auteur om uit te monden in een bespreking van de huidige politieke partij en tips om 'groener' te leven. Daardoor is het boek een beetje een amalgaam geworden van feiten en opinies, maar voor wie in Groen! geïnteresseerd is biedt het zeker de nodige stof tot nadenken. Liefhebbers van pater Versteyleen zullen nog hun hartje kunnen ophalen aan de vele cartoons van Kartouchke en het 'Agalevsicon Bargoens-Nederlands'.

ARBEIDSRECHTBANK STELT ALLE JOURNALISTIEKE NEVEN- ACTIVITEITEN VRIJ VAN SOCIALE BIJDAGEN

Goed nieuws voor alle journalisten die 'na hun uren' bijkomende opdrachten vervullen, zoals wat les geven of een debat modereren. Volgens de arbeidsrechtbank van Antwerpen moeten zij voor al die nevenactiviteiten géén sociale bijdragen betalen. Een loontrekkende die buiten zijn arbeidsovereenkomst losse opdrachten vervult, wordt in principe beschouwd als zelfstandige in bijberoep, en moet in die hoedanigheid aanvullende sociale bijdragen betalen. Het K.B. nr. 38 op het sociaal statuut van de zelfstandigen bepaalt in zijn artikel 5 evenwel dat wie journalistieke activiteiten uitoefent in nevenberoep, vrijgesteld is van die verplichting. De vraag stelde zich nu of ook het geven van praktijklessen in de journalistiek of het modereren van debatten onder die vrijstelling vallen? Het RSVZ (Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen) meende van niet, maar (ex-)radiojournalist Guy Poppe vocht die beslissing aan. Succes, want de arbeidsrechtbank van Antwerpen is hem gevolgd: wie 'na zijn uren' behalve journalistiek in strikte zin wel eens aanverwante klussen doet, is ook daarvoor vrijgesteld van het betalen van sociale bijdragen als zelfstandige in nevenberoep. (PD)

VERGEET AUTOPERSPLAAT NIET OP AUTOLOZE ZONDAG VAN 23 SEPTEMBER

Op 23 september is er in het hele Brusselse Gewest opnieuw een autoloze zondag gepland. Daarbij wordt, zoals vorige jaren, een uitzonderlijke toelating gegeven om toch te rijden aan "duidelijk gemarkeerde mediavoertuigen". Beroepsjournalisten die deze zondag professioneel met de wagen in Brussel-19 moeten zijn, maken dan ook het best gebruik van hun officiële autopersplaat om zich te legitimeren, dit teneinde nodeloze moeilijkheden te vermijden.

In hetzelfde weekend, op zaterdag 22 en zondag 23 september, organiseren overigens ook een dertigtal Vlaamse gemeenten een autoluw weekend. De geplande activiteiten in dat kader zullen wellicht niet tot moeilijkheden aanleiding geven. Voor beroepsjournalisten die zich toch met de wagen willen verplaatsen in autoluw gebied, kan de officiële autopersplaat ook nu weer soelaas bieden. Eventueel kan vooraf ook nog contact worden gezocht met de lokale organisatoren.

Pro memorie: de autopersplaat geeft niét het recht om zomaar verkeersovertredingen te begaan. Wie fout parkeert, bijvoorbeeld, kan doorgaans wel degelijk een boete verwachten, autopersplaat of niet. (PD)

PARKINGS RESIDENCE PALACE DICHT VANAF NAJAAR

Belangrijk bericht voor wie wel eens met de wagen naar het Internationaal Pers Centrum (onze werkstek...) afzakt: vanaf oktober gaat de ondergrondse parking onder blok A van de Résidence Palace dicht. En vanaf november zal ook de bovengrondse VIP-parking aan de ingang van blok C (het Internationaal Pers Centrum) niet langer toegankelijk zijn.

Dat heeft te maken met werkzaamheden in en rond de Résidence Palace die in het najaar van start gaan. Op enkele

plaatsen in het gebouw dient asbest te worden verwijderd, blok A wordt helemaal gerenoveerd voor de huisvesting van de nieuwe Europese Raad, en ondergronds wordt zowel het trein- als het metrostation Schuman heringericht in het kader van het GEN-project.

De Résidence Palace blijft overigens wel degelijk bereikbaar. Voor wie met de wagen komt is de naburige Parking Wet een optie. Daarnaast kan men blijven gebruik maken van de vele mogelijkheden die worden geboden door trein, metro, bus en fiets. (PD)

VAN EN VOOR ONZE ERELEDEN

Jo Hermie

Alle ereleden en actief gepensioneerden worden eerlang uitgenodigd op een gezellig samenzijn met een hapje en drankje. De aanleiding is de terugkeer van een gerestaureerd portret van een stichter van de Algemene Belgische Persbond, zijnde de heer Heinzmann-Savino. Hij nam al in de 19de eeuw in Antwerpen het initiatief om journalisten, fotografen, tekenaars en aanverwanten te verenigen en hun belangen sterk te verdedigen naar de overheid toe.

Het was erelid en gewezen voorzitter Jan de Winter die ons de hint gaf eens na te kijken wie die man was op dat fel beschadigde schilderij. Een schilderij dat ooit eens bijna op het stort belandde en dat ik dan maar veiligheidshalve opborg. Aad van Maanen, erelid en gewaardeerd secretaris van de afdeling, nam het onderzoek over en toen bleek al snel dat de heer Heinzmann-Savino een zeer belangrijk persoon was geweest.

Goed nieuws is ook dat het werk is gesigeneerd door Evariste Carpentier, een talentrijk schilder uit die tijd. Aad is nu bezig met het samenstellen van een overzichtelijke brochure over Heinzmann en de journalistenbond Antwerpen-Limburg in de 19de eeuw.

IN MEMORIAM

Spijtig genoeg noteren we ook nu weer het overlijden van enkele oud-leden. We bieden de nabestaanden onze oprechte deelneming aan.

Jozef van Liempt, oud-voorzitter van de Filmpers, oprichter van *Film en Televisie* en oud-medewerker van *Gazet van Antwerpen*, werd 91 jaar.

Louis Meerts, ere-hoofdredacteur van *Gazet van Antwerpen* en Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres de France, werd 87 jaar.

Ingmar Heenerbichler van ROB-TV stierf op 31-jarige leeftijd. Hij was een zeer creatief en vriendelijk iemand.

Erik Roelands, freelance sportfotograaf, stierf onverwacht te Wuustwezel. Hij werd 48 jaar.

Philippe Candaele stierf te Elsene en was een plichtsbewust journalist. Hij werd slechts 41 jaar.

Diane De Keyser, echtgenote van muziekmedewerker Herman Van Dijck van *Gazet van Antwerpen*, stierf te Liezele. Zij werd 59 jaar.

Sportjournalist **Theo Deprez** tot slot overleed te Merksem op 72-jarige leeftijd.

De deadline voorbij

DE POT EN DE SCHERF

Lukas De Vos

Mongolië, da's altijd een beetje thuiskomen. Ik hou van dat land, zijn leiders en zijn geschiedenis. Dat land. Wie van de luchthaven Buyant Ukhua de Dzjenghis Chan (naar DDR-gewoonte in het Duits geschreven) verlaat op weg naar de hoofdstad Ulaanbaatar (Oeljan Bator in meer Sovjetvriendelijke tijden), rijdt door de volslagen leegte. Geen steppe, geen bergen, geen bomen. Maar wel onder een triomfboog door. Heerlijk land, prachtig zelfs, niets te zien. Zijn geschiedenis behoeft geen krans. De wereldbepaalde hordes hebben Europa mores geleerd, China op de knieën gekregen, de halve wereld bestierd. En dat voor yoghurteters met wat biefstukken die onder het zadel werden beurs gereden – als ze al niet wepel te paard zaten. Zijn leiders waren ook al niet minnetjes. Van Dzjenghis Chan tot Roman van Ungern-Sternberg, de witte en compleet krankjorumme generaal die in 1920 het Groot-Mongoolse Rijk herschiep naar lamaïstische tradities, van Soeche Bator Damdin (wiens stalinistische ruitersstandbeeld nu prijkt op de grote markt, het Söchbaatarplein) tot mijn vriend Hannibal, eertijds fijnbesnord ambassadeur in Brussel, nu hoofd van de informatiediensten bij buitenlandse zaken, er valt wat te zeggen om zo'n land tot in zijn verzenen te bestuderen.

Mongolië, dat is uitdagen. Dat is een blinde vlek op de landkaarten van voor de oorlog, die in mijn klaslokaal van het derde leerjaar hingen, invullen, aanvoelen, uitzoeken en ruiken. Het wezen van de journalistiek. Mongolië heeft me geleerd dat in de grootste wreedheid de grootste verdraagzaamheid heerste. Dat in de grootste onwetendheid de grootste nieuwsgierigheid kon gedijen. Dat in de barbaarse bloedwraakcultuur de meest fijnbesnaarde openheid kon heersen.

Mongolië is het embleem van de ware journalistiek. Niet de platvloersheid van de zelfcensuur, die in commerciële én openbare nieuwsgaring tot zedenspreuk is verheven. Niet de geveinsde begrijpelijkheid die tot norm is opgewaardeerd – al is het mij tot vandaag een raadsel wat de wíelerliefhebber aanmoet met erythro-poëtine (gemeenzaam epo geheten) of de Europeaan met het subsidiariteitsbeginsel of de Wetstrater met de gemeenschappelijke gemeenschapscommissie. De Mongool maakt zich daar niet druk om. Ik evenmin. Ik maak mij druk om geknor over het gebruik van het woordje 'appelig', dat "te moeilijk" wordt bevonden (omdat men de moeite niet doet de Fabeltjeskrant te bekijken), om de kritiek dat Nive te ver van ons bed ligt (maar wel één volle stem in het VN-kapitel heeft om de verdragen van Kyoto te ratificeren), om de journalistieke goegemeente die vindt dat het al ruimschoots volstaat te weten wat zich in de onmiddellijke leefomgeving voordoet (ongevallen, misdaden, bedrijfsoplichting, mond- en

(Foto EPA/Belga)

klauwzeer, en het schaap met vijf poten), want "dat is wat het volk vraagt".

Ik geef het toe: ik lees een boek. Ik geef nog meer toe: ik bel iemand op die in den vreemde verblijf houdt. Ik zal het uiterste toegeven: ik reis omdat ik wil weten, zien, begrijpen wat zich elders afspeelt. Omdat ik honger heb naar wat zich achter de eerstvolgende hoek bevindt. Omdat ik nooit zou weten wat bosbranden betekenen als ik zelf niet door de brandende bush was gereden bij nacht en ontij tussen Sydney en Melbourne. Omdat ik niet zou weten wat haat en onbegrip is als ik geen kapotgeschoten kerken of verkoolde tankbemanningen had gesnoven in Vukovar. Omdat ik geen begrip zou hebben van sociaal wanbeleid als ik geen das van Dungannon zou dragen en in de bled Gerry Adams had ontmoet. Omdat ik de eenzaamheid van Noorse stenen niet zou

gevoeld hebben, de braaklust niet bedwongen na het doorslikken van de Svið og sviðasulta der IJslandvaarders (schaapskop met hersenpudding) in Reykjavik, de schijnheiligheid van kerk en moskee niet doorgrond zou hebben zonder les te geven aan Iraanse revolutionaire wachten, Saoedische vliegtuigtripjes te hebben meegemaakt met sloten whisky, of niet geleefd te hebben "midden de" Afrikaanse volkskerk (en volkenmoorden).

Journalisten hebben twee dingen nodig: onstelpbare dwarsliggerij (zeker tegenover bazen die altijd dienstvaardig zijn) én onuitroeibare betweterigheid. Wie dat niet heeft, blijft beter bij zijn leest (of die van zijn buurvrouw). Een nieuwe gesel gods zou welgekomen zijn. Een die persvrijheid boven kortzichtigheid stelt. Die vrije spraak boven horigheid stelt. Die ontleding in plaats van meningen bevordert. Er zou geen proces meer zijn over het kontneuken van het Spaanse koningskoppel in *El Jueves* ("U gaat langs af en ontvangt 2.500 €"). Over de hond Mohammad in *Nerikes Allehanda*. Over al even slechte cartoons in *Jyllands Posten*. Over ayatollah-bashing in *Hara-Kiri*. Over de madonna met boerka van Luke Sullivan.

Wie de slechte smaak van het woord knevelt, is de grondbereider van het fascisme. Geen volksjury, maar schervengerecht. Liever één hoongelach in de VN, dan twintig alcoholvrije recepties in aanwezigheid van Achmadinejad. Liever één schunnigheid op de toiletdeur, dan de pradaschoentjes van Benediktus de Ratzinger. Ik hou van Mongolië. En ik hou van Nive. Suriname. De Zuidpool. Waziristan. De Beekse Bergen. Omdat ze alle om de hoek liggen. Ik hou niet van Iran, Bush, de koning, Gazprom, de Chinese triades (behalve in *De Onnoembaren*). Omdat ze de hoekloze wereld vormen.

Volgende keer: Patrick Van Gompel (VTM)

Onder embargo

VRT-icoon **Dirk Tieleman** is pijnlijk gevallen. Tijdens een repetitie van de nieuwe VTM-reeks *Sterren op het Ijs*. Volgens een verslaggever van *Het Laatste Nieuws* moest Dirk "een letsel in het achterhoofd laten dichtplakken".

VTM ontkent elk kwaad opzet, maar het voorspelt weinig goeds voor twee VTM-coryfeeën die straks mogen meedoen aan het VRT-programma *De Slimste Mens*. Gaat **Dany Verstraeten** pijnlijk af na een goed gemikte strikvrage? Beleeft **Paul Jambers** een herseninfarct na een doordenkertje?

Bart Van Doorne is "om privéredenen" opgestapt als chef nieuws bij de VTM-nieuwsdienst. Van Doorne was ook hoofdredacteur van *Telefacts*.

Ook **Piet Deslé**, die bij VMMA de radionieuwsdienst onder zijn hoede had, is weg uit Vilvoorde. Hij is nu communicatiemanager bij Lijst Dedeker (LDD).

Piet Deslé was ook jaren lang lid van de Erkenningscommissie voor beroepsjournalisten en van de Raad voor de Journalistiek. Langs deze weg dank voor je jarenlange engagement in en rond de journalistenbeweging, beste Piet!

Hoe zou het intussen met **Pol Van Den Driesche** (ook al ex-VTM) zijn? Die zit stilletjes te wachten tot Yves Leterme doorschuift van de Senaat naar de federale regering, zodat hijzelf als opvolger een parlementszitje kan gaan bezetten.

Mede door het communicatieve geblunder van Leterme heeft Pol nu in elk geval voldoende tijd voor het afwerken van zijn mémoires als politiek journalist – boek dat binnenkort moet verschijnen.

Vanaf het najaar kunnen VTM-programma's worden herbekeken op het internet. **iWatch.be** is the place to be.

Het is een stuk lastiger wakker worden nu Roger De Knijf en Lode Roels niet langer *Voor de Dag* presenteren op **Radio 1**. Stop de verkleuring en verleuking, Sigfried Bracke, of we stemmen af op RTBf.

Of op **RTL Vlaanderen**, als die Philippe Delussine van RTL-TVi doet wat ie overal zegt van plan te zijn.

Misschien kan **Wim Coessens** (ex-manager *De Morgen*, vanaf november de nieuwe netmanager van Radio 1) iets forceren?

Eind oktober moet freelancejournalist **Johan Sanctorum** voor de rechtbank verschijnen, omdat dit Noël Slangen, communicatiegoeroe in dienst van ondermeer Open VLD, belieft. De misdaad van publicist Sanctorum: hij schreef ooit enkele weinig aardige dingen over spindoctors, desinformatie en – als nogal

representatieve casus in dat verband – de heer Slangen.

Probleempje: Johan Sanctorum was in een vroeger leven ook drie jaar werknemer bij communicatiebureau **Slangen**. En nu vordert die laatste via de rechtbank het volledige loon van Sanctorum uit die periode terug. Plus een publicatieverbod voor de toekomst.

De VVJ steunt persmedewerker Johan Sanctorum in zijn onwaarschijnlijke strijd tegen de zelfverklaarde uitvinder van de 'opendebatcultuur'.

Eddy Eerdeken is in volle zomervakantie vertrokken bij *Het Belang van Limburg*. Tot buiten Hasselt was een zucht van verlichting te horen.

En **Douglas De Coninck**, ex-*De Morgen*, is zopas van Humo terug naar *De Morgen* gekeerd. En toch nog maar één recht van antwoord voor DM erbij.

Anne De Graaf, ook ex-*De Morgen*, is aan de slag gegaan bij het Nederlandse weekblad *Revu* (vroeger *De Nieuwe Revue*), een Sanoma-product.

In België – sorry, minister Bourgeois – in VLAANDEREN won Anne De Graaf wel eerst nog de jongste Noord-Zuid-persprijs. Voor een reportage over een aidskliniek in Tanzania die ze maakte voor *De Morgen*. Anne zal een deel van de prijzenpot van 5.000 euro regelrecht doorsturen naar de betrokken kliniek.

Het project **Journalistenuitwisseling Vlaanderen-Nederland** heeft de Vlaamse journalistenharten nauwelijks beroerd. Twee (zegge en schrijve: twee) collega's trekken straks de Moerdijk over met een beurs van telkens 3.000 euro om twee maanden stage te lopen op een Nederlandse redactie.

Proficiat, **Piet Depuydt** (*Trends*, stage bij NRC) en **Elisabeth Lannoo** (VRT-radio, stage bij NOS).

Het gros van de **Vlaamse hoofdredacteurs** liet de VVJ (die organisator was van het uitwisselingsproject) weten dat ze "spijtig genoeg geen journalist ter redactie konden missen voor die twee maanden". Nog een hoofdredacteur zei "niet in te zien wat een journalist van hem bij de sterk achteruit boerende Nederlandse kranten zou kunnen bijleren".

Dan was er aan Nederlandse zijde merkkelijk meer interesse om twee maanden stage te lopen in Vlaanderen. Van een tiental kandidaten werden er uiteindelijk zes vlot geplaatst op een Vlaamse redactie.

Samengevat: Vlaamse journalisten krijg je nog steeds niet onder de kerktoren vandaan, maar gastvrij blijven we wel.

Peter Simoens, ex-Belga, is sinds 1 september aan de slag als redacteur bij Knack.be.

Nog bij Roularta is **Hans Maertens** (ex-*De Tijd*) opgeklimmen tot de post van directeur van de Nederlandstalige tijdschriften. Dirk Vandekerckhove, wiens plaats Maertens inneemt, wordt directeur Belgische lezersmarkt.

Bruuske wisseling aan de top van *Het Nieuwsblad*: vaarwel **Dirk Remmerie** en **Elke Colpaert**, vlieg erin **Michel Vandersmissen** en **Guy Fransen** van De Standaard.

De operatie moet toelaten de redactionele synergieën tussen DS en HN versneld door te voeren, wat voor algemeen hoofdredacteur/redactiedirecteur **Peter Vandermeersch** de enige manier is om *Het Nieuwsblad* uit het slop te halen en de marktleiderspositie van de Corelio-kranten als geheel te vrijwaren.

Opmerkelijk evenwel: in de jongste **CIM-lezerscijfers** zakt DS met 6 procent en blijft HN status quo... En dus zal Vandermeersch te genvallende tendenzen niet blijven kunnen afwentelen op anderen (remember ook Jo Van Croonenborch), wordt in en rond Groot-Bijgaarden gezegd.

Dezelfde CIM-cijfers bevestigen de absolute koppositie van *Het Laatste Nieuws* op de lezersmarkt, met een dagelijks gemiddelde van **1.095.700** in de periode 1 juni 2006 tot en met 31 mei 2007. Dat is zelfs nog 3 procent meer dan het jaar voordien.

In het algemeen blijken **2.946.000 Vlamingen** dagelijks een betaalde krant te lezen, of 1 procent meer dan vorig jaar. Wie zei daar weer dat de 'oude media' out zijn?

Quod erat demonstrandum: **SeniorenNet**, de succesvolle website voor vijftigplussers, maakt sinds kort niet enkel (internet)televisie maar brengt vanaf 25 oktober ook een eigen maandblad op de markt, *Pasc@l* geheten.

Toch is de marktleiderspositie van *Dag Allemaal* niet in het gedrang, als je ziet hoe dat blad de scoops rond **Kim Clijsters** aan elkaar rijgt.

En de andere media voorbij zomer maar klagen dat ze niet aan beelden raken van het **huwelijksfeest** van ons Vlaamse (zij het gestopte) tenniswonder... De mercantiele zin van papa en manager Lei Clijsters kent geen grenzen, en in Ilse Beyers lijkt hij zijn gelijke te hebben gevonden.

Vive Justine!

Kerk en Leven is natuurlijk geen maandblad, zoals we in ons julinummeer royaal de bal misloegen, maar wel degelijk een **weekblad**. Met dank aan onder meer Huib Dejonghe voor de correctie.

BEURZEN VOOR JOURNALISTEN:

EEN ONDERDOMPELING IN TURKIJE, MAROKKO OF EEN EUROPESE STAD/REGIO MET GROTE MOSLIMAANWEZIGHEID

Het merendeel van de ongeveer 400.000 moslims in België is afkomstig uit Turkije of Marokko. Kennen wij die mensen? Ja: van het beeld dat de media ons leveren over deze migrantengemeenschappen en hun geloofsovertuiging.

Oproep 2007

Voor het vierde opeenvolgende jaar geeft de Koning Boudewijnstichting aan Belgische journalisten een financiële ondersteuning om via een verblijf ter plekke artikels, reportages of uitzendingen te maken over Marokko en Turkije, als landen van oorsprong van belangrijke allochtone gemeenschappen in België.

Ze kunnen er van nabij kennismaken met een samenleving die op religieus, cultureel, sociaal en politiek vlak volop in beweging is.

Voor de tweede keer geeft de Stichting ook beurzen aan journalisten die naar Europese steden of regio's willen trekken met de bedoeling verslag uit te brengen over de wijze waarop men daar omgaat met moslims en de uitdagingen van de islam.

Deze oproep richt zich tot elke journalist die vast of los verbonden is aan een redactie (radio, tv, geschreven pers) en die de expliciete toestemming van zijn/haar redactie kan voorleggen.

Wat omvat de beurs ?

Een forfait van 1.250 euro voor één week, nadien aangevuld met 750 € per bijkomende week, met een maximum van 3.500 €. Dit bedrag is bedoeld om de verblijfskosten van één tot maximaal vier weken te betalen (logies, transport, vervoer, tolken, enz..). Voor cameraploegen kan dit bedrag eventueel verhoogd worden tot 5.000 €.

Het verblijf van één tot maximum vier weken moet plaatsvinden tussen begin januari 2008 en eind juni 2008.

Voor meer informatie over de selectiecriteria en voor het inschrijvingsformulier kan u terecht op

www.kbs-frb.be (rubriek Activiteitenlijst – Beurzen voor journalisten Marokko/Turkije; het inschrijvingsformulier kan hier worden gedownload).

of contacteer :

Saïda Sakali

Koning Boudewijnstichting

Tel. : 02-549 02 97 - sakali.s@kbs-frb.be

De kandidaturen moeten binnen zijn vóór **12 november 2007**.